

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. - ΕΤΟΣ Β' ΔΡΙΘ. 85
 ΣΑΒΒΑΤΟΝ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
 ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30
 ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ
 ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
 ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 8 - Εξάμη δρ. 5
 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ > 20 - > 10
 Γίνονται δεκταί και συνδρομαί δι' αριστέρον
 αριθμόν φύλλων καθοριζόμενων
 υπό των έγγραφομένων
 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

«Αργάμπελη» (Αθήναι)
 Χρώμα επιδερμίδος σιτόχρου. Μάτια καστανά σκούρα. Μαλλιά τὸ ἴδιο. Ἀνάστημα 1μ. 70. Ἐτῶν 30.

ΑΙΦΡΑΙΟΤΕΡΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

ΣΕΙΡΑ 6^Η

Καθὼς βλέπετε, εἶμαι ἐποχρωμένη νὰ συνεχίσω τὴν δημοσίευσιν ἱποψηφίων καλλονῶν, διότι καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ ἐνέκρινεν ἀρκετὰς συμπληρωματικὰς καὶ ἄλλαι ὄραται ἐξακολουθεῖν νὰ μοῦ στέλλουν τὰς φωτογραφίας των. Ὅποσοδήποτε παρ' ὅλας τὰς παρακλήσεις των καὶ τὰ παράπονά των δὲν θὰ περιμένω ἐπὶ πολὺ ἀκόμα τὰς καθυστερησάσας διότι τὸ δημοψήφισμα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διαιωνισθῇ. Ὅσαι μένον ἀκόμη νὰ μοῦ στείλουν φωτογραφίας, ἄς τὰς στείλουν τὸ γρηγορώτερον.

Ἐπίσης καὶ ὅσοι κρατοῦν εἰς χεῖρας των ἀκόμη ψηφοδέλτια προηγουμένων φύλλων ἄς ἐπισπεύσουν τὴν ἀποστολὴν, διὰ νὰ συγκεντρώωμεν τ' ἀποτελέσματα.

Ἐλαβα τὰς φωτογραφίας σας δις Φώτ. (τὸ βλέμμα σας ἐκτάκτως πλατωνικόν), δις Ἀμαρυλλίς (σύμφωνοι) καὶ κυρία Ντίνα Μ-ς. Πολὺ καλὰ δις Μενεξῆ (εἶχε προλάβει ἄλλη γιὰ τὴν καμέλια). Ἐλήφθη, κ. Φωτίου.

Η ΔΙΣ ΝΟΡΑ

«Μιμόδα» (Ἡράκλειον)
 Χρώμα ἐπιδερμίδος λευκοροδίον. Μάτια καστανά. Μαλλιά ξανθά. Ἀνάστημα 1μ. 65. Ἀνῶν 17.

«Πανσῆς» (Μεσολόγγιον)
 Χρώμα ἐπιδερμίδος μελαχροινόν. Μάτια μαύρα. Μαλλιά μαύρα. Ἀνάστημα 1μ. 62. Ἐτῶν 17.

(6) ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ

Ἐκ τῶν δημοσιευθεισῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 85 φύλλον τῆς «Σφαίρας» προτιμῶ τὴν

ἐπὶ τὸ ψευδώνυμον
 ΤΟΠΟΣ ΔΙΑΜΟΝΗΣ

ΥΠΟΓΡΑΦΗ

«Πασχαλιὰ» (Ἀλεξάνδρεια)
 Χρώμα ἐπιδερμίδος λευκόν. Μάτια γαλανοκάστανα ἀνοιχτά. Μαλλιά καστανά ἀνοιχτά. Ἀνάστημα 1μ. 63. Ἐτῶν 20.

Μικρές άριες για τη διάγνα του έρωτος

ΒΕΝΕΤΣΙΑΝΙΚΟ

— Άδικα μαζεύεστε κάτω απ' την άμπράλλα μου, ό Τριθάβρι σάς άκούει τό δίχως άλλο. Οί γονδολείροι έχουν κλάτο τ' αυτί...

Αλλά μου έλεγε η ώρα μου. Όμως εγώ δεν δούσασα κι' ούτε ήσυχάσα. Και σε κάθε λόγο που της έλεγα, ή μουκλίττες της έφρμιόσσαν κάτω απ' την πνοή μου

—Ναι! Δεν είν' έτσι; Θάρρης στη γκαρονιέρα μου! τής ψιθύριζε. Οί καθάρρες μου τόνισαν κειό σε καρτερούν να κλείουν μέσ' στα κροστάλλά τους τό κοριάκι σου. Η μικροδία, τόση δά, μεγκρόνια μου μέσ' στ' άρχαίο βάσο της πεθαίνει από θλίψη γιατί δεν ένοιώσασ άκόμα τα χειλάκια σου να την φιλούν. Τό κρεββάτι μου...

Η ώρα μου έγινε ξαφνικά χλωμή, με έγω ξανάγισα: —τό κρεββάτι μου άναστενάει τριζοβολώντας έζημο εκεί στη γωνιά του!

—Γιατί μου μιλείτε έτσι; Δεν ξέρετε πως δεν μ' άρρώσσαν αυτά τ' λόγια; Δεν είστε καθόλου εύγενικός!

Τράβηξε τό χέρι της μέσ' απ' τα δικά μου και μ' έπαραξε με τόν άγκώνα της... Και δεν έχαμο γελώδης πιά ή ώρα μου!.. Όμως είδα στό στήθος της δύο μικρές μιντούλες μιντερές ν' άνεβοκατεβαίνουν γρήγορα τοιματώντας άνήσυχα τό άπαλό καμπύλωμα της στενης μινουζίτσας της.

ΡΑΒΑΣΑΚΙ

— Άν τ' άποφασίσω... ψιθύριζε καθώς έπαιρνε τό τούτ' της... άν τ' άποφασίσω... κι' άναστενάει έρχοντας ζάχαρη, ενό είχε οίσει προηγουμένως κι' άλλη κουτάλια... άν τ' άποφασίσω ή πένα μου θα σάς τό πη. Προτιμάω! Τό «ναι» γράφεται πιο εύκολα απ' όσο λέγεται.

Κι' έτσι γδές βράδυ στό προστατεντικό σκοτάδι άφρησε κρυφά, νερούκι να γλυτορήσει στην τσέπη μου ή άπάντησής της.

Δεν ήταν παρά ένα χαρτάκι άγραφο δίχως καμμία λέξη. Διέκριναι μόνον ένα θαναμαστικόν ποδή—τό ένόησα πολύ καλά—σημαίνει: «Θά έλθω... Σύνιρωνοι! Θά έλθω αύριο τό άπόγευμα... Σας λατρεύω... Μ' άφού σ' ά λατρεύω ή κι' ένα έρωτηματικό που ήθελε να πη «Τι θά συμβηή έκεί μέσα; Αισθάνομαι κάποιαν ταραχή... τι θά συμβηή;»

Κρίνετε τό πρόσωπό σας όλοι σεις που γράφετε γραμμάτια έρωτικά! Άν ήτο δυνατόν τά συγκρίνετε όλες τις αισθηματικές σας φωνασίες με τό δίχως καμμία λέξη μικρό της γραμματάκι, άντι να φυλάτε τά γραμμάτια σας σε μουσικά συρτάκια για ένθύμια, θα τά καίγατε όλα, με όλα, γιατί κανένα δεν μπορεί να συγκριθώ με τό γλυκό της ραβασάκι της ώρας μου!

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Έφραμωόδοσε—καθίσμηνή στον ίσκιό του μεγάλου πεύκου του Σαν—Φροντζέσκο μέσα στην έρημ και φοβισμένη σιγαλά—έφραμωόδοσε κάποιους παληούς σιχούς του Σέλλε, που της έγει ποισίει την ψυχή:

Έπια με συγκίνησαν: «Άγάπισε! «Άγαπήθηκε...» με διώρθωσε,

—Ίσως—συμπρόσηφα χαμογελώντας—Ίσως να μίν είχε στ' αλήθεια κάτω απ' τον άριστερό του κόρφο, μέσα στο στήθος, ίσως να μίν είχε παρά ένα κομμάτι μάραρο, τίποσ' άλλο από ένα κομμάτι κόκκινο μαρμαρο... Γι' αυτό κι' άμα ό Μπά—θρον έκαρε τό λείφανά του στην πλατεία της Σπέτζια, δλ' ή σάρκα του έγινε στάχτη και μόνο ή καρδιά του άποριμεινε άκόρη...

—Κι' ίσως—συνεπλήρωσεν ή ώρα μου—Ίσως ή καρδιά σ' όλους τους άνδρας είναι τό μόνο που δεν μπορεί ν' άνάρη κι' ούτε και να καθ' ποτέ! Μ' άδραξε τό χέρι και με κόνταξε κατάματα, Γρήγορα της φίλησα τά ματοβλέφαρα. Είχαν μία άμυρική γεύση. Φαίνεται πως είχε διακρούσει ή ώρα μου.

(Μετ. Δημ. Γεν.) Gabriel Soulages

ΣΕΓΕΛΑΣΜΑ...

Ό! πόσο δε σε λαχόρησα, άγαπημένη μου... Μονάχο; κάθνομαι κάτ' απ' τους παχιούς τσιχούς τόν δέντρον και σε θυμάμαι... Κρύβω τό πρόσωπό μου μέσ' στα χέρια, π' άγάπης—γυμ' ήξεραν ν' χαϊδεύουν όμορφα—και κουβετιάζω μαζί σου, για να ξεγελάσω την καρδιά μου την παραπονεμένη...

Τά παιγνιδάρια φύλλα 'κει, που με παρηγορούσσαν... άρχισαν να με νοσοιδεύουν... κι' όπω; σε συλλογιέμαι... γέγονον τόσο αγά πάνω μου, που φαρινίζομαι απ' τά γλυκά χαγαλιόματά τους κι' απλόζω τά χέρια μου να τ' άγναλίσο...

Ό! πόσο πιο πολύ δε σε λαχταρώ, πολυαγαπημένη μου, σάν παρομοιάζω τά τρελλούσικα φύλλα με σένα...

Β. Κώστογλου

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Σάν πέλγαντο φασοφόριαμα, σά θησαυροθ κομμάτια τό βράδι τρεμολάμπουνε της γυναίκας τά ματία.

Σάν αιδέθη συντόμματα, σάν μαγικά παλάτια, στό δρόμο γοργοφάγγου της γυναίκας τά ματία.

Τά στεράνα του ήλιου χρώματα απ' τούδρανυ τά πλατία σβήνουν και στεροδειχόνται στής γυναίκας τά ματία.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΦΙΑΛΗΜΕΝΗ

Μή με παιδεύεις, μάνα μου καϊμένη και μήν κυττάς ό κόσμο; τί θα πη... Άν είμαι από τό Γιώργη φιλιμένη, τά στεράνα θα κρύψουν τη νεροπή.

Μή με πεθαίνεις, άκου τό παιδί σου, γιατί προχού ή άνοιξη φανή άλλη νεροπή τά νουήρες στην ψυχή σου που θα έινε από τούτη πιο τρανή.

Στην έκκλισηά θα μέδεις στολισμένη με ρούχα μουσικό πανηγυροσ, κι' εκεί θα με φιλιόνει ξαλωμένη όλα τά παλληκάρια του χωριού.

Ι. Πετρουσιώσ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΒΑΡΚΑΣ

Έφραγε ή βάρκα απ' τη στεριά με τά λευκά πανιά της και μπουκετάκια γαλασμά άφρησαν πίσω τά κουπία της.

Μέσ' τόν κυμάτιον τόν άφρό—σάν τά πουλάκια ταυρασμένα—άργοπερνούσε—φουρ κι' έγώ και τά πανιά—εστέρι μας ένα.

Τό φεγαράκι μαγικό ποδοφιλούσε τά βουτιά μας, σάν τό φιλάκι τό γλυκό π' άδελφάνου τά στόματά μας.

Ό! για θυμίσου τί χαρά σέ μια στιγμή όταν κοντζί σου έφιλησα πρώτη φορά τ' άβρά χνουδάρα μάγουλά σου.

Κι' από τη ζήλεια με τρελλό πόθο ή βαρκόουλα τότε γάρνει κι' άπωνα κύμα εν' άπαλό, θερμό φιλάκι κρυφοτέρνει.

Σίφνος Χ. Μαρκέτος

ΨΕΥΤΡΑ ΑΓΑΠΗ

Μιά όμορφη κι' άλυσμόνητη νύκτα άνοιξε την καρδιά μου για να βάλω μέσα την άγάπη σου που τόσο αυθόρμητα πρόσρεξες, και την έκλεισα πάλι γοργά γιατί φοβήθηκα μήν πετάξη, όπως πετά τό λεπτό άρωμα μέσ' από τό άνοιγμένο φακοκόνικι.

Πέρασε ή νύκτα εκείνη και μαζί μ' αυτήν πέρασαν και άλλες τέτοιες πολλών μηνών και έγώ όνειροπολούσα μια εύτυχία άμυρική, και έκτίξα τους πόργους και τά βασιλεία τών όνειρων μου.

Σύπνησα ένα μιλαγγολικό πρού και κβποιον εφρωκίδον ψιθύρο άκουσα: «Πινρεδέται!» Ρώτησα την καρδιά μου αν σ' άγατά άκόμη ή αν σε μισή, κι' ένας πλιχός φεμάτος πόνου μ' άπάντησε: «Τόν λατρεύω!»

Τά ματία μου, που χιλές φορέξες τά όνόμασες λαμπερά άστέρια συνεφασμής βραδυάς, εδάκρυσαν.

Και τά δάκρυα αυτέ ήσαν ό έξηγισμός της ψευτικής άγάπης σου. Άνθή Φιλλόρα

ΓΕΛΟΙΟ-ΚΛΑΜΜΑ

Αλώνιον παράδεισο ένοίγει στην ψυχή μου τό φλογισμένο μπι σου—έλιδα μουσική—και μ' ένα σου χαμόγελο χρισώσνει τη ζωή μου με όνειρα γοργόφτερα, μ' άφέλεια παιδική.

Μά διακρυσμένα σάν θεοσό τά ματία σου,πεθαίνω όλα μου εινε Κόλασας, σκοτάδι, φυλακή, με λόγια την καρδόθλα σου θέλω να την γλυκαίνω νάνε κι' αυτό τό δίχρυ σου γυμ' μένανε γλυκό.

Έγώ κι' αν κλαίω,γέλα σύ.Το γέλιο με τό κλάμμα εινε άδέλφια, κι' ή καρδιά μινούλα τους καλή, τό ίδιο ή άμοιροπήνει τά δύο και τώζουν τάμια όταν τό ένα έσφυχα, τάλλω να της μιλή... Άθήνα 1920. Νίνος Γ. Καρτέλλας

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

Σέ είδα κάποτε μια φορά—μια φορά μονάχα—πάνε χρόνια... δεν μπορώ να πω πόσα με έχ και πολλά.

Ήταν Ίούλιος κοντά μεσάνυχτα τό φεγγάρι, άπαράλλακα όπως και ή ψυχή σου, γύρευε νάρρη κάποιον φωτόλουστο μονοπάτι, που να τό φέρη σ' εύτυχισμένους όρίζοντας.

Ένα άσημένο μεταξένιο φως ήταν χυμένο παντού, χυμένο πάνω σε χιλιάδες τριαντάφυλλα κοιμισμένα που άνθοΐσαν μέσα σ' ένα μαγεμένο περβόλι...

Τ' άνάλιαφρο τ' άγέρι έίλικνε άπαλά τά μουκλεισμένα πέταλα και τ' άμπερήτα έκείνα προσωπάκια δίναν εινε άντάλλαγμα τις μωρομένες τους ψυχούλες, τις άγνές, μέσα σ' έναν έκστατικό θάνατο...

Πεθαΐναν τά άγνά λουλούδια, πεθαΐναν από εύτυχια, πεθαΐναν από τη γοητεία σου, πεθαΐναν μαγεμένα από την ποίσει που σκορπούσες τριγύρω σου.

Ντυμένη δλόλευκα σε είδα όλη γερομένη πάνω σ' ένα μενεξεδένον τάπητα και τό φεγγάρι έφραγε τη χλωμή του άνταάνια πάνω στό εδουχοσμένα προσωπάκια, τριγύρω σου, και πάνω στό δικό σου τό θλιμένο...

Δεν εινε ή Τύχη που μ' έφερε στό δρόμο σου; Όλη ή γύρω φύλας κοιμάταν... σιγαλά... κανένια ψιθύρος άνάμεσα στό φυλλόσασ... μόνάκι συ κι' έγώ άγρυπνούσασ—(Ό! Θεέ μου, εινε λουπόν αλήθεια; σ' μονάχα κι' έγώ!)

Στάθηκα, κούταξα τριγύρω... κι' όλα με μιάς χαθήκαν. (Μήν ξεχνάς πως τό περιβόλι ήταν μαγεμένο.)

Ξίφνου τό μαργαριταρέο δάμπασε που φεγαροσού φς... Οί μωρομένοι κάπτες, τά δλόδρασα μονοπάτια και τά λουλούδια τά εύτυχισμένα δεν έφραίνονταν πιά, κι' αυτό άκόμη τό άσιπλο άρωμα τών κοιμισμένων οδών, εξακρίσθηκε στό άγκιλίασμα του αθέρα...

Όλα χαθήκαν μονομαξία έκτός από σένα... έκτός από την οδράνια λάμψη τών ματιών σου! έκτός από την ψυχή σου που φεγαροβολούσε δλόκληρη στό ματία σου!

Και τ' άβλεπα τ' άγαπημένα μου ματία, τ' άβλεπα όρες δλόκληρες... δεν έβλεπα παρά μόνάχα αυτιά όσο που τό φεγγάρι κρύφτηκε μέσα από μαύρα πυκνά σύννεφα...

Πόσο περιεργες αισθηματικές ιστορίες δεν έκρυβαν όί ούρτίες, όί κρυστάλλινες αυτέσ σφαιρές!

Τι τολμηρή φιλοδοξία, τί άτελεύτητο βάθος άγάπης, τί άγριμένη θέλασα, μ' και τί καρτερική γαλήνη! πόσο σκοτεινή θλίψη, με και πόσο φωτεινή έλπίδα!

...Τό άγαπημένο άστρο έδωσε πιά δόλτελα, και συ χάρηκες σάν φάντασμα πίσω από τά μεγάλα δένδρα, γλύτορησες μακριά και μονάχα τά ματία σου έμιναν,δέν ήθελαν να φύγουν, δεν θέλησιν ποτέ να φύγουν...

Μ' άκολουθήσαν στό μοναχικό μου δρόμο όλη τη νύκτα, δεν θέλησαν να μ' άφήσουν καθόλου (όπως δε μ' άφρησαν και ό έλπιδες μου) Μ' άκολουθούδν πάντα από τότε και μ' όδηγούδν με κρατούν με τη δύναμη τους που γοητεύει, μου δίνουν καινούργια ζωή καινούργια φλόγα, μ' έξαγνίζουν με τη φωτόλουστη λάμψη τους, με άνιψώνουν με τό ήλσος φως τους!...

...Εινε μακριά τώρα τ' άγαπημένα μου ματία σά δυο άστέρια λάμπουν στόν ουράνο και θλιμένους τις νύχτες γονατίζω μπρός τους και τά κυττάξω άπόκρυτα...

Πώς λάμπουν, όί φωτεινές ψυχούλες, πως λάμπουν! πόσο όδόνικα με μεθούν!... (Μετ. Δδος ALEX) Edgar Poe

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ

—Κι' αν καμιά μέρα ξαναρθή τι να τού ποΐμε τάχα; —Πώς να πεθάνω κόντεν απ' τη θλίψημου μονάχα —Κι' αν μ' έρωτάπιο βροχιασσοαϊτοκπειν' άπαρησσο; —Δός του τούδαγυλίδι μου,μψ στέρψης λόγια πίσω —Κι' άμα ζητήση τη γιατί ερήμοσεν ή σάλα; —Δειχτούεήλάμπαθησθησθ'ήντκόρα και τήσκόλα —Κι' αν γά την ώρα ήσθεσθη για μ' έρωτά δέντ' άψη; —Πές του πως χαμογέλασα 'τό φόβο ήήπος κλάφρη. (Μεταφραστές Νόββας) Masterline

ΠΙΚΡΑ ΔΑΚΡΥΑ

Κλάψε φτωχή μου καρδιά, κλάψε, και έγώ συντροφεύω τό δάκρυά σου με άναστεναγμοός. Είδες κι' είδα να σβήνουν όλες οι δλόχρυτες άκτινες τών όνειρων μας Με μάτια θολωμένα από τά δάκρυα είδα τόν άνεμοστρόβειλο να άποφυλλέη τά ζηλεμένα μου οδδα, και μαρμαμένα είδες να πέφτουν ένα-ένα τά λουλούδια τών πόθων σου και να άφρίγουν γυνιδόν τόν κήπο τών όνειρων μας, δίχως να προσθάση να λουλουδίση στην άνοιξη της χαράς.

Κλάψε να κλάψουμε!... Εύσταθία Τζώνη

ΤΑ ΠΑΡΑΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΩΡΑΙΟΘΑΝΑΤΟΣ

Είχαν συννηθη στο Ζάππειο, είχαν γνωροσθη, είχαν άγαπήθη. Τού μίλησε για γάμο, κι' έκείνος, αν και ήταν πλούσιος κι' από οικογένεια καλλίτερη από τη δική της, δεν έδίστασε καθόλου να της δώση τ' όνομά του. Ένα μήνα τόν πέρασαν μ' άθλια ραντεβού, ως που μία μέρα άρραβωνιάσθηκαν κρυφά απ' τους δικούς τους. Την βραδιά εκείνη, όταν έχωρίσθησαν, ό Νίκος ήταν λίγο άνήσυχος. Την άγαπούσε τη Τούλα μ' όλη την καρδιά και βέβαια κινείσ δεν θα μπορούσε να τούς χωρίση. Μά οι γονείς του θα τόν άφρηαν να πάρη μία μοδιτρούλα; —Τούλα, της εινε την άλλη μέρα, καλλίτερα εινε να μίν πιά άκόμη τίποτε στους γονείς μου, να τό κρατήσουμε μουσικό. Σε τρεις ήμέρες με παίρνουν στρατιάτη, θα πώω στό μείπω... Η άγάπη σου θα με κανη να πολεμήσω σάν ήρωσ, θα γυρξω δοξασμένος και τότε πιά ό πατέρας μου δεν θα μισση να έναντιωθώ στον γάμο μας...

Έκείνη έκλαψε άπαρηγόρητα που θα έφραγε ό καλός της.

—Σόφα Τούλα μου, της έλεγε, θα γυρξω γρήγορα! Θα σε κάμω γυναικούλα μου και θα περπατήσ ηπερησάνη στο πλευρό σου! Φθάνει να μη σκοτωθώ! της έλεγε.

—Ό Ντινό να τό ξέρης, αν σκοτωθής θα πώω να γίνω καλόγηρα!

Και σε τρεις ήμέρες ό Ντινός έφραγε, τραγουδώντας με τό συντάγμα του για τόΜέσωπο...

Τι χαρά για την Τούλα σάν έλαβε τό πρώτο γράμμα του! Πώς τό ήνοιξε, με τί λαχτάρα τό εδάβασε και όστερα τό έκρυψε στό στήθος της! Τού άπήνησεν άμέσως, της ξανάγραψε πάλι αυτός και ή άλληλογαφία εξακολουθούσε, όλο άγάπη και λαχτάρα για την έπιστροφή του. Μά ό καρός άγρούσε τόσο να περσση! Έναν ολόκληρο χρόνο ήταν χωρισμένοι και πόως έξυρε πόσο θα διακρούσε ό πόλεμος...

Σγα-σγά ή Τούλα άρχισε να βροίκω μονότονη τη ζωή της; τό φλογερά γράμματα του Ντινού δεν την συγκινούσαν πιά όπως πρώτα και ζήτησε σεις διασκεδάσεις να βρη λίγη ποικιλία. Τελος κάποιος τη; εινε πως την άγαπά, τόν άκουσε δίχως; να την ταράξη ή ένθύμμησ του άρραβωνιαστικού της, και στο τρίτο ραντεβού τόν είχε γίνει εκείνο που δεν διορθώνεται πιά...

Αυτό ήταν τό πρώτο γλύτοσημα, όστερα τά άλλα άκολουθούδν τόνον εύκολα! Έπιασε έναν πλούσιο έρωμένο, αγά-αγά άρχισε τά λούσο και δεν έθιμάταν σχεδόν πιά τόν Ντινό, παρά μόνον όταν τού άπαντούσε σά αλθηματικά γράμματά του. «Γιατί τό πιο γράφω την αλήθεια», έλεγε μέσα της, «άς μίν τον πικράνο τώρα που εινε εκεί έξω και πολεμά! όταν έλθη έξει καιρό να τά μαθη όλα. Και εξακολουθούσε ν' άπαντά με την ίδια τρυφερότητα σά γράμματά του σάν ή άλλοτε αγνή άρραβωνιαστική του, ενό τώρα ό καθένιας μπορούσε ν' άγορησά τό κορμί της.

Έσφαγα όμο; τά γράμματα από τό Μέτωπο έσπασιν να έρχονται! Μήπως είχε μάθει ό Ντινός τίποτε; Μήπως έρχόταν με άδεια; Τό μόνο που—δε σκέφθηκε ή άπιστη Τούλα, ήταν μήπως είχε σκοτωθώ. Αυτό δεν την είνυμπερε να τό σκεφθή, γιατί τού είχε τάξει να γίνη καλόγηρα. Κι' όμως αυτό ήταν ή αλήθεια... Πολεμώνας σαν ήρωσ, έπληρώθηκε σε μία μάχη και πέθανε στο νοσοκομείο, προσφέροντας τ' όνομά της... Ειχε πενάει εύτυχισμένος με την Ιδέα ότι ή άρραβωνιαστική του τον άγαπούσε και θα γινόταν καλόγηρα για χάρη του...κι' έλεξε Έσφυρήσει φίλώνος τό τελευταίο γράμμα της, που εκείνη τώξε γράφει μέσα σ' ένα κειμαρό!

Τι καλά που δεν είχε μάθει την αλήθεια!

ΕΡΑΣΜΟΣ

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΜΠΑΛΑΝΤΑ

Στης όμορφιάς και σπου έρωτα τη χώρα, Στάν άβασιλευτον όνειρον την πατρίδα, Μ' έλεφαντόδοντο θα χτίσω και χρυσόφι Παλάτι, που στόν κόσμο όμοιο δεν είδα. Θα κλείσω την άγάπη μου έκεί μέσα

Και θα δώση της ζουμπούλια αντί καρδέφτη, Θα της βάλλω προσεφύλλι την καρδιά μου Ν' άκουμπήθ, σ'ό κρεββάτι όνας θα πέφτη. Θα ήφρνω με ναρκισσοσ και με ρόδα

Ένα χαλί παγύ για να πατάη, Για δούλους τους Άγγελους θα της φέρω Νάνη τη χενιόζον όταν θα ξυπνήη. Λυμένα τά μαυλιά της θα έσπασάν, Σά βλέφαρο, τό μάτι της ήμέρας

Κι' όταν γελά, τά δόντια της τά ολίσπρα, Θ' άστράφτινε τη νύκτα στους αϊθέρας. Θ' άστράφτινε τριαντάφυλλα και κρινά—Με ήφρα όλο τόν κόσμο θα γεμίση—Με ήφρα της θα σβήνουν τον ήλιο

Κι' ή γή με γέο φως θα πλιμυρσησ.

Μανώλης Μαγνάκης

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΕΣΝΑ

ΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΤΟΥ ΑΣΣΑΝΣΕΡ

Ό κ. Καρακάλας, άπόστρατος σχολάρχης εν Θήβας, ήλθε τό περασμένο Σάββατον εινε τας 'Αθήνας, να τελειώση μίνι-μίνι μίαν υπόθεσιν του και την άευτεράν με τό τραϊνο τών 6. 10' να έπιστρέφη εινε την οικογένειαν του. Πράγματι εντός του Σαββάτου έτελειώσσε την δουλειαν του, και την Κυριακή τό πρωί, μη έχων τίποτε καλλίτερον να κάμη, επεριδιάβαζε εινε την οδόν Σταδίου. Καθώς όμως επερνούσε έξω από ένα ξενοδοχείο, βλέπει μίαν κόνικηνη παντοφλίτσαν να επιπίτη έξ ήφους κατά του μωραμπό του. Χωρίς να χάζη καιρόν άρπάζει τό όλο άπό μετάξι κόκκινο κομψό παντοφλάκι και ήφύοντο τό κεφάλι βλέπει μίαν όραιοστέτην νέαν κυρίαν από ένα μπαλκόνι του τετάρτου πατώματος να τόν πληροφρη με χειρονομίες, ότι εινε δική της τό παντοφλάκι και της έπεσε από άπροσέξιν.

—Άφού εινε δική της πρέπει να της τό δώσω εινε τά χέρια της σάν ευγενής που είμαι! σκέπεται ό κ. Καρακάλας, εινε τόν όποιον ήρσεσ σκέψη αυτή η περιπέτεια.

Ειλόχρηται λοιπόν εινε τό ξενοδοχείον, και έπειδή ό θυρωρός άπουσάξε, δημητύνη μόνος πρως τόν άσσανσέρ, έτοιποτήθη μέσα και καλό ταξείδι διά τό τεταρον πάτωμα. Εινε μίαν στιγμην όμοσ χροάπ...κράκ...τό έλατήριον χαλά και ό άσσανσέρ σπατάλι όπου εδίστασε, ήφουσ μετάρως εινε τό κενόν μεταξδ ζου και 4ου πατώματος, χωρίς να έννοη να κινήθη πλέον όστε πρως τά άνω, ούτε πρως τά κάτω.

Πάρανα ό κ. Καρακάλας έκαμε τό μόνον που τού έμενε να κάμη, με άλλους λόγους έβάλε τες φρονές διά να είδοποθή ό θυρωρός. Πράγματι ό θυρωρός έπηξε μεσά ένα τεταρο χαμπάκι και κατέφθασεν επί του τόπου του άτυχήματος.

—Γιατί να μητρε άφού έλειπα; —Μιότι έλειπεσ, άπαντά ό κ. Καρακάλας. —Και που έπηγίνατε; —Εινε την κυρίαν του 4ου που της έπεσε τό πασουμάκι τη.

—Την κυρίαν Χανουμίδου; —Την κυρίαν Χανουμίδου. Και ό άσσανσέρ έχάλασε.

—Άμ δεν κίνε κι' άλλη δουλειά! Και κάθε φορτί που σταματά χροίξεται να φωνάξουμε τόν μηχανικό, γιατί άλλοίως δεν έννοει να τό κουνήση.

—Τρέξτε λοιπόν να φωνάξτε τόν μηχανικό. —Άδονατον! Άρμηνετε ότι εινε Κυριακή και δεν έργίζονται; Πούδς ξερσι σε ποιά έσοχη θα εινε.

—Ό δυστυχία μου! Και λοιτόν; —Και λοιτόν δεν υπάρχει άλλος τρόπος παρά να λάβετε την κλωσούνην να περιμένετε ως αύριο...

—Όσ αύριο φυλακισμένος εδω μέσα! —Άφού δεν μπορεί να γίνη άλλοίως... Δεν εινε και σ'ουδαίο άλλος τε... θ' άναπαυθήτε λιγάκι, θα σάς φέρω φαί, έφημερίδες κι' ό,τι άλλο θέλετε...

—Όραια μās τά λέξ! Κι' ή γυναίκα μου που εινε ζηλιάρη κι' αν δεν πάω αύριο εινε ικανή να με σκοτώση; —Τηλεγραφήστε της ότι σας παρέρσσε ένα ατοκίνοπο.

—Είδες πολλούς παρασυρθέντας από αυτοκίνητο να τηλεγραφούν; —Τι να σάς κάμω, άς μίν έμπαίνατε!

Και ό θυρωρός καρτέρης, δύο κίπποις τόν έφώνασε. «Ό κ. Καρακάλας μείνας μόνος εινε την φυλακήν του, έχρησιμοποίησ 45' λεπτά της ώρας διά να καταρασθώ την πόνην του, μεθ' όσ έπέσθη! Άν τούλαγρον ήμπερούσα να στείλω μία λέξη στην κυρία χάριν της οποίας τά πεθαίνο αυτιά...

Και διά να μ' ή χρονοτρήση, εζάγει μίαν κάρταν του, την γεμίσε με φλογερός έρωτικούς λέξεις, την κλείνει εινε ενα φακέλιον και περιμένει κανένα διαβήτην διά να την μεταβιβήση εινε την πρ σ' όν όρον. Πράγματι μετ' όλίγον έμφανίξεται άνεροχόμενος την σ' ίλιαν ένας άξιωματικός, τόν όποιον ό κ. Καρακάλας παρακαλει να διαβιβήση τό γράμμα του εινε την κυρίαν Χανουμίδου του 4ου.

—Εύχαριστός άπαντά ό άξιωματικός, αλλά μόλις έπίσηε τό γράμμα, σ'είχε τόν φακέλιον και διαβάξτε την κάρταν.

—Κύριε, δεν είστε καθόλου ευγενής! κραυγάζει από την φυλακήν του ό κ. Καρακάλας.

—Πολύ πιθανόν, άπαντά ό άξιωματικός, εινε όμως σ'όζυγος και μάλιστα ό σ'όζυγος της κυρίας Χανουμίδου.

Ό κ. Καρακάλας χροάξ, τά χάνει, προσπαθει να δικαιολογηθώ, άλλ' ό άξιωματικός τό δηλοϊ ότι έντός της αφρον, όταν θα έλευθερωθώ από τόν άσσανσέρ, θα τό στείλω τούς μαρτυράς του, και άπομακρυνόμενος προσθέτει:

ΞΕΝΗ ΕΥΦΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΑ ΚΑΛΩΣ ΚΕΙΜΕΝΑ

Στη βρύση ενός χωριού που είχαν μαζευσθώ για να πάρουν νερό, οι χωράτες συζητούσαν για τόν θάνατο μιας χωριάτης ταν που πέθανε πάνω στη γέννα της και παραπονιούταν έναντιόν του Θεού που άδίκησε πολύ τό γυναικείο φύλο κι' έδωκε όλα τά καλά στό άνδρικό.

—Δε φταίει που φρόνουμε στόν κόσμο τούς νέους άνθρώπους, παρά κοιλοπονάμε κι' όλας φρικτά και καμμία φορά πεθαίνουμε! Είλεαν όλες μαζί και κατηγοροσαν την άδίκηά του Θεού.

Εκείνη την ώρα, περνούσε απ' εκεί μία μάγισσα, που καθόταν σε μία καλόβα έξω απ' τό χωριό. Άκουσε τά παράπονά τους κι' εινε:

—Γιατί πάντε τόν όνομα του Θεού στό στόμα σας; Τι σας φταίει; Όλες με μία φωνή της έξήγησαν την άφορμή τών παραπόνων των.

T. TRILBY ΜΕΤΑΦ. Α. ΔΟΣ ΑΛΕΧ. ΖΑΚΕΛΙΝΑ

Μικρούλα μου! Εμφύθισαν, μα ο άνδρούλης σου τι θα 'π'η για το παρόξενό αυτό σχέδιο που σου ήλθεν εις τόν νού;

—Δεν είναι αυτός ο άνθρωπος; —Καλά μα τό γήρας με την νεότητά εινε δύο πράγματα ασυμβίβαστα...

—Θα έλθω μόνον όταν καταλάβω ότι μπορώ να σου φανώ χρήσιμη. —Ακουσε, μικρούλα μου, υπάρχουν στιγμές που και παιό γενναίοι ακόμη χάνουν...

—Η Λινέττα πράγματι προσέβαλε; —Μην άνησχετε, θεία μου, δεν έχω τίποτε. —Κι όμως δεν σε πιστεύω, Λινέττα μου, γιατί μην ξεχνάς πως μου είπες...

—Το θελκτικό κεφάλαι της Λινέττας έσκυψεν ακόμη περισσότερο, και έκρυψε το όραίο προσωπάκι της...

—Δεν ήξεύρω τι έχω, εμφύθισα, αλλά να έδω και κάμποσο καιρό τώρα η ζωή μου φαίνεται πολύ βαρετή...

—Ο Γκάι εινε εν γνώσει όλων αυτών; —Οχι, δεν του είπα ποτέ τίποτα. —Λινέττα, νιώταξέ με παιδί μου και απάντησέ μου εις αυτό που θα σ' ερωτήσω...

—Και με τόνον φωνής σταθερόν τότε η Λινέττα απήντησε: —Τόν αγαπάω, θεία μου και θά τόν αγαπάω πάντα.

—Καταλαβαίνω, μικρούλα μου, ειπε, θά σου εξηγήσω εγώ τι συμβαίνει. —Είχε όμως, πολύ όμορφη και κάμποσον καιρό τώρα κανείς δεν σου το είχα ειπεί...

—Τά μεγάλα ματάκια της Λινέττας άνοιξαν με άπορίαν. —Πώς! ο Ζάκ λοιπόν την ύπαπετετο! —Αμφίβαλλε για την άγάπη της!

—Εκρυψε και πάλιν το πρόσωπόν της εις τό στήθος της εξαδέλφης της και δάκρυα εδεργετικά τώρα έβρεξαν τά βεβαρυμένα βλέφαρά της.

—Θάρρος, μικρούλα μου, της ειπε σε λιγάκι. —Δεν σου λέω τίποτε περισσότερο γιατί ξεύρεις ποιά εινε τό καθήκον σου.

—Μά θά μένω μαζί σας, θεία μου! —Ανέκρωσεν η νεαρά γυνή, ο Ζάκ τό ξείνη, τοú τό είπα ότι δεν θά φύγω άν δεν γίνετε εντελώς καλά.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΥΓΕΝΟΥΣ ΕΡΩΤΟΣ ΜΙΜΗΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ

Η δέ ψυχολογική των αυτή κατάσταση, ο σάραξ του θανάτου υπό του όποιου κατερρώγοντο, εξήγει την άπαισιόδοξον προδιάθεσιν μεθ' ης προστηνόντων τον ερωτά των και εξήγει ακόμη τό μετελετα τραγικόν τέλος των.

—Πωσδήποτε και ο Μιμήκος και η Μαίρη ήγωνίζοντο να καταπνίξουν τό θλιβερά συναισθημάτά των, ο εις χάριν του άλλου και άμφότεροι χάριν του ερωτός των.

—Η σημεσιώσις της, του είλε όταν συντηθήσαν την πρώην, έπέχει θέσιν άπάντησως εις την επιστολήν σου. —Ναι, βρε αδελφέ! απήντησέ μου, άπάντησέ μου, άπάντησέ μου...

—Τότε θά ειπεί ότι δεν σε αγαπά. —Όχι, μην τό λες αυτό! —...και άν δεν σε αγαπά, καλλίτερα εινε να τό μάθης μίαν ώραν...

—Και άν εκείνη δεν δεχθή; —Αν σε αγαπά, θά δεχθή. —Και άν εβρη μίαν οιανδήποτε; —Τότε θά ειπεί ότι δεν σε αγαπά.

—Κλάραξ, σκέψου καλά! Με συμβουλεύεις να προβώ εις διάβημα, τό όποιον πιθανόν να της φανή άδιόκητον, πιθανόν να την θίξη...

—Μιχαλάκη, έου είπα πού μιλείς έτσι άσν στενωράκι δεσποινίς; —Μήπως εγώ άναγνωρίζω τόν εαυτόν μου; —Οχι, όχι! ανέκρωσεν ο Κλέαρχος, όστις έβλεπεν ότι τό ψυχικόν αυτό μαρτύριον...

—Μιχαλάκη, επανέλαβεν εϋθύς άμέσως, δεν πιστεύω ν' άμφιβάλλης ότι ο μόνος σκοπός μου εινε να σου άποδώσω την γαλήνην την όποιαν έχασες, και να σε εγκαταστήσω εις την ευτυχίαν, την όποιαν προ ήμερών συνήγιστες.

—Μη βλασφημής κατά της φιλίας μας! —Δουπόν άφού τό άναγνωρίζεις αυτό, άναγνώρισε και ότι εις την ψυχολογικήν κατάστασιν σου ενόησεναι δεν μπορείς να εξετάζεις ψυχραιμώς όσον εγώ τά πράγματα.

—Α! δόξα σοι ο Θεός... να επί τέλους ότι μιλείς λογικά. —Εχεις καμμίαν σκέψιν; —Ναι και έλπίζω ότι θά ήμπορέση να έλθη χωρίς κανείς να την ύποπτευθή και πολύ όλιγότερον να την έβη.

—Ποιον εινε τό σχέδιόν σου; —Θά σου εξηγήσω: άν δεν άπαύωμαι έχεις μίαν ήλικιωμένην θείαν, ή όποία σ' αγαπά σάν παιδί της... —Τά καλά ή όποία ζή μόνη ώσαν έρημίτις εις μίαν έπαυλίαν της.

—Α! δόξα σοι ο Θεός... να επί τέλους ότι μιλείς λογικά. —Εχεις καμμίαν σκέψιν; —Ναι και έλπίζω ότι θά ήμπορέση να έλθη χωρίς κανείς να την ύποπτευθή και πολύ όλιγότερον να την έβη.

—Ποιον εινε τό σχέδιόν σου; —Θά σου εξηγήσω: άν δεν άπαύωμαι έχεις μίαν ήλικιωμένην θείαν, ή όποία σ' αγαπά σάν παιδί της... —Τά καλά ή όποία ζή μόνη ώσαν έρημίτις εις μίαν έπαυλίαν της.

—Α! δόξα σοι ο Θεός... να επί τέλους ότι μιλείς λογικά. —Εχεις καμμίαν σκέψιν; —Ναι και έλπίζω ότι θά ήμπορέση να έλθη χωρίς κανείς να την ύποπτευθή και πολύ όλιγότερον να την έβη.

(Ακολουθεί)

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Έγκρινα τά έργα των κ. κ. Π. Μπεράνη, Δ. Δημητροπούλου (τό πρώτο), Ι. Κατσούλη, Τ. Τριλιλή και Ι. Νικίαν (συντομευμένο). Τά κορίτσια έπήσαν άπουσία.

—Προσοχή! Σοβαρωτάτη δήλωσις. —Ανταλλάσσω μόνον επιστολάς με δεσποινίδας Άθηνών, Πειραιώς, Πατρών, έγγραμμάτους και σταθερού χαρακτήρος. —Ανταλλάσσω κάρτες επιστολάς. Μόνον με πολεμιστάς «Ροδωστεφανωμένην Εϋτυχία» p. r. Ιωάννινα.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

νόσω τι ενδιαφέρον. Μου είσατε γνώριμος. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

καρπό λίβα της άγριάδας του πολέμου. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ «ΝΥΜΦΗΝ ΝΥΜΦΩΝ» ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΓΡΑΦΕΤΕ Β. Κ. Ρ. Γ. ΑΘΗΝΑ.

—Ιδανική «Αεροποροναυτική, εκηδεύτης η άποσυνηθέτης; —Μαύρος Διάβολος.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

—Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν. —Ανταλλάσσω c. p. και επιστολάς με δεσποινίδας πανταχόθεν.

ΣΤΗΛΗ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ

—Εκείνη αίτησις Γάμου εις 50 λέξεις τιμάται δρ. 5. Αί επί πλέον λέξεις υπολογίζονται πρὸς 80 λεπτά έκαστη.

—Νέος 27 ετών ζητεί κόρην εις γάμον. —Προτιμώνται καλλονά «Αθηνών, Πειραιώς, Πελοποννήσου, Λακωνίας, Κων/πόλεως, Σμύρνης και Σύρου.

—Είμαι νέος 20 ετών' είν εύρισκα νέαν 18-19 ετών καλοαναθεραπείαν εύρεσποίς εμφρασισως έστον και άπαικτον, ειχαρίστος θά την ένμυμφούμη. —Δέχομαι φωτογραφία, τή έκλεκτή μου άποστέλλω φωτογραφίαν μου, αί δε λοιπά επιστογραφισσώνται. —Προτιμώνται «Αθηνών, Πειραιώς, Κων/πόλεως, Σμύρνης και Σύρου.

—Νέος 27 ετών ζητεί κόρην εις γάμον. —Προτιμώνται καλλονά «Αθηνών, Πειραιώς, Πελοποννήσου, Λακωνίας, Κων/πόλεως, Σμύρνης και Σύρου.

—Είμαι νέος 20 ετών' είν εύρισκα νέαν 18-19 ετών καλοαναθεραπείαν εύρεσποίς εμφρασισως έστον και άπαικτον, ειχαρίστος θά την ένμυμφούμη. —Δέχομαι φωτογραφία, τή έκλεκτή μου άποστέλλω φωτογραφίαν μου, αί δε λοιπά επιστογραφισσώνται. —Προτιμώνται «Αθηνών, Πειραιώς, Κων/πόλεως, Σμύρνης και Σύρου.

—Νέος 27 ετών ζητεί κόρην εις γάμον. —Προτιμώνται καλλονά «Αθηνών, Πειραιώς, Πελοποννήσου, Λακωνίας, Κων/πόλεως, Σμύρνης και Σύρου.

—Είμαι νέος 20 ετών' είν εύρισκα νέαν 18-19 ετών καλοαναθεραπείαν εύρεσποίς εμφρασισως έστον και άπαικτον, ειχαρίστος θά την ένμυμφούμη. —Δέχομαι φωτογραφία, τή έκλεκτή μου άποστέλλω φωτογραφίαν μου, αί δε λοιπά επιστογραφισσώνται. —Προτιμώνται «Αθηνών, Πειραιώς, Κων/πόλεως, Σμύρνης και Σύρου.

—Νέος 27 ετών ζητεί κόρην εις γάμον. —Προτιμώνται καλλονά «Αθηνών, Πειραιώς, Πελοποννήσου, Λακωνίας, Κων/πόλεως, Σμύρνης και Σύρου.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ

—Ενα τρυφερό λουλουδι Ιδανισμού που είχα στην καρδιά μου κοντεύει να ξεραθή από τόν...

ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΡΑΖΟΝ ΗΤΟΙ Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΗ.

Ο Επίσκοπος Θεσσαλονίκης κ. Γεννάδιος δασις ἐθυσίασε τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον του εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἔρωτος.

Ἐπὶ τὴν ζωὴν τῶν νεοαγορευτῶν
ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

Γλωσσομαθὲς μίτερ μου
Ἴτε νταγιαντὸ πλιέον μεθ' ἐτούτου τὸ σήζυξέ μου τὸ ὀπῆον μεταβένοι νὰ μὴ χαλῶου κέ τὴν γλῶσσα μου. Τεῖν Πέφτυν ἐπίγαμαιν ὅς τὸ θέατρον ὅπου αἰπεζαν μῆαν ξεκαρδηστικὴν δράμα.
— Ὁρέων ἔλγον, τοῦ λέγο.
— Πολλὴ ὀρέων, μοῦ λέγοι, ἀλὰ νὰ μὲι γελεῖς.
— Ἄμ δὲ τί, νὰ κλέο;
— Μὲ τὰ δράματα κλέναι, μοῦ ἀπαντῷ.
— Πλήτς κέ δαῖν τῶξαιρα νὰ πλερόσομε τῶσα λεπτὰ δηὰ νὰ κλάψο. Σὰν ἤθελλα νὰ κλάψο, καθόμομονα στῶ σπήτ κέ θυμόμουνα τὸ μακαρίτῳ τὸ παπαπούλι μου ἢ καθάρηξα κρεμῆθῳ κί αἰκίλεγο! Ἄς εἶναι ὅμοσ χαλάλη τους, εἶνε καλὸ αὐτὸ ὅπου πέζουνε κέεχγ γλῶσσα ρεύουσα.
— Ρέουσαν νὰ λαῖς, με διωρθῶν.
— Ρέουσαν καὶ καθαρέουσαν...
— Καθαρέουσαν νὰ λές, μοῦ ξαναλέν.
— Ἐ μὰ τὸ κακὸ σου τὸ κερὸ τὸ λεπὸν. Τῶ ὀμῆλο ρεύουσαν δέγ' ὀρέσοι, τὸ ὀμῆλω καθαρέουσαν σου βρομάη τοῖ λογαρηασμὸ νὰ βροῦ μετ' ἐσένα!

Κέ εὐνοχίστικα καὶ ἐφηγα προτοῦ νὰ τεληώσω τὸ παρῆστασης κ' ἐπίγανε χαμένα τὰ λεπτὰ.
Μινδάμ Γαρμφουῖλα

Ἡ ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

(Ἐκ τῆς γραφῆς ἐπεξηγεῖται ὁ χαρακτήρ. Ἀπαντήσεις μόνον εἰς ψευδώνυμα. Διὰ κάθε ἀνάλογον χαρακτήρος δέον νὰ ἐσωκλείωνται δεξ. 2).

Υ. Ραλέον. Βόλοιν.— Ἐχετε ὅλα τὰ πλεονεκτήματα ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ μειονεκτήματα τοῦ ἔξυτῆ μῆνου ἀνθρώπου. Σεύρετε τὸν κόσμον, ἔχετε θάρρος καὶ πολλὴν ἐγωισμόν, ἔχετε πασαλειφθῆ με λίγο ἀπ' ὅλα. Δὲν εἶθετε ὅμως θετικὸς χαρακτήρ, δὲν σκέπτεσθε πολὺ, οὔτε κρίνετε ἐπιποκῶς τὰ πράγματα, κάπως κενὸς δηλαδὴ ἀουνετής πρὸς τὸν ἑαυτὸν σας, με πολλὴν ἐπιφάνειαν καὶ καθόλου ἐσωτερικὸν βάθος. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἶδους σας πάντοτε ἐπιτυγχάνουν εἰς τὴν ζωὴν.
Ἡ Γραφολόγος

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ὁ ἱατρὸς κ. Σ. Α. ΡΟΚΚΟΣ θεραπεύει τὰς δυσμορφίας τοῦ προσώπου, ἀνόμαλα σχήματα ρινῶς, ὀφθαλμῶν, οὐτίδας, παλαιὰς οὐλὰς χοιράδων, τραυμάτων εὐλογίας ἢ ἐγκλισμάτων, κηλίδας ἐρηλίδας, ἐξανθήματα, τὴν ἐπεροίχωσην ταχέως καὶ ῥιζικῶς ἀνευ καταστροφῆς τοῦ δερμάτος, λευκὰς τρίχας, τριχόπτωσην, πιτυρίασιν, φαλάκρωσιν, τριχοφάγον, ἀνόμαλα σχήματα τοῦ σώματος, ἀτροφίας ἢ ὑπερτροφίας ὤμων, ὀσφύος, στήθους, ἀκρῶν, παχυσαρκίαν γενικὴν ἢ τοπικὴν. Ἀξίσεις τοῦ ἀνοστήματος καὶ πλαστικότητος σώματος. Θεραπεία λευκάνσεως τοῦ δερμάτος καὶ συμβουλαὶ καλλονῆς προσώπου, κόμης καὶ σώματος. Ἐπισκέψεις 10—12 καὶ 5—6.
Ὀδὸς Ἐρμού Φωκίανος 6.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΝ
ΔΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ

Τὰ Ραβασακία τοῦ Μητρούση.

Περδῖκο μ' ἔλι μ' Ἰάεισι καλὰ τὸν Ἀγίουστου ποῦδενι γλυκὸς οὐ μούστους! Τώρα π' πααίν'ς στοῦ παιητῆρ' κί στίβ'ς τὰ σταφύλια μὴ θ' μὴθ' κίς κί μένα κινὰ στάλα, οὐρὴ κίσση, νὰ μ' στειλ'ς μὴ τὸν ντελιέγραφου κινὰ τσότρα μούστου γιὰ τ'ν καλὴ χροινιά κί νὰ καλουσφιρῶ κί ἰγῶ οὐ ἐρμους ἰδῶ στ'ν Ἀνθήνα,

γιὰ ἐπισίς μὴ τὰ μούτρα στ' μουσταλιβριά κί κὸλλ'σις οὐλουσούμ'πη ἀδικεῖ ὅπουσ κουλλάει τοῦ τσ'μποῦρ' στοῦ σ'κλί κί δὲ λιές νὰ σ'κώης κινάτ' ἰκειθι; Ν'σάφ', οὐρὴ φαγάννα, βάστα νὰ πᾶρ'ς κί τ'ν ἀνάσσα σ' νὰ ψύχα, μὰ κί πινγῆς κί μὴ βάλ'ς στὰ ἔξουδα γιὰ τ'ν κεδεῖα. Δὲ σ' λῖεει κανένας νὰ μὴ φᾶς, φάι, βγάλ' τὸν ἀγκλέουρα κί τ' φάουσα ἀκόμα σὰ θέλ'ς, νὰ τρώς ὄμοσ μὴ τρόπου κί μὴ τοῦ κουλάι, ὅπουσ τρώει οὐλους οὐ κόμοσ. Δὲν ξέρ'ς, οὐρὴ παληουκατσαρίδα, ἰκειθ π' λῖεει πᾶν μέτριουμ' ἀριστοῦν; Σὰ δὲν τοῦ ξέρ'ς κὸψ' τοῦ ἔβερθου σ' νὰν τοῦ μᾶθ'ς ὅπουσ τῶμαθα κί ἢ ἀφιντιὰ μ' κί πίνου τοῦν καίφῃ μ' μέτριον. Οὐλους οὐ ντουνιάε-τῶτῶν τοῦ μῆνα κοεὺμ'πᾶει στ' θάλασσα, κί λου κᾶν'ς μακρουβούτια στοῦ βαγέν' μὴ τοῦ μούστου ὅπ' τὰ μ'κρά σ' τὰ χροινιά, γιὰ ταῦτον κᾶτσασις κί ἀπόμ'νις κουντουτοῦμ'κῶν, οὐρὴ κουντουσβόρα τ' διαόλ', νιὰν ἀπ'θαμῆ κί διμινου κί χῶργια τοῦ κινάτ', σὰν τὰ κ'τάβια π' τὰ ποτιτ'νι ρακί γιὰ νὰ μὴν ἀξαιν'ν κί ἀπ' ἔρχουνη ἰδῶ κί τὰ π'λᾶν' στ'ς μιγαλοσᾶν'ς γιὰ ράτσα τῶσῆσι, νὶ φῶξ-τυρριε κί φῶξ-τρῶξ κί τοῦν κακὸτ'ς τοῦν κινῶ κί τοῦ κινῶρου σ' τοῦ φλᾶρου. Μ' ὅσου νοιᾶθ'ς ἰου, τόσου νοιᾶθ' κί ἕνας ἀριστοκράτ'ς κί οἱ δυὸ ἀντάμα κ'τοῖ σὰν τὰ σέσ'κ'λα εἰετι κί χαροῖ σὰν τὰ χ'κιά. Κί ἂν πῆς κί γιὰ τ'ς ἀριστοκράτ'ς ἀπ' βῆκαν τῶρα μὴ τ'ν κινούργια σουδεῖα τοῦν νουπλουτόουν αὐτῖν' εἰν κί ἂν εἶναι! Πιῶτῆρον νουγᾶει οὐ γουβιδῆς πέρι αὐτῖνοι. Στὰ γράφου ἰτοῦτα γιὰ παρηγόρια, μὴν τῆχ' κί πισιέηψ ἰκειθ π' σ' λῖεν πῶς δῆθιμ ἔχ'ς ἰου τοῦ μουνουπῶλιου τ'ς χαζουμάρας οὐλου θ'κὸ σ' κί τοῦ πᾶρ'ς ὀπᾶνι σ'. Ταῦτα κί μένον γειὰ σ' κί ἄντιου μ' **Μῆτροῦς Κορυθόγαλου**

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ἮΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Πᾶρον ὀμβροῖλλα καὶ τάχισθα ἔλα γλυκῆ μοι κοπέλλα καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς κανέλλα τὸ ὅποιον κατοιπιτικίον. Ἄνδελήγητε τίποτεν ἡγαπητοί; Ἐτερον τοσοῦτον σκαμβάω κᾶγὼ περὶ τὸ διατὶ ἢ ὀμβροῖλλα ἢ ἐμαπῆ, κοινῶς τὸν μὲν χειμῶν ἀλεξιμβρόχιον τὰς βροχάδας οὐκ βαστεῖ τὸ δὲ θέρον ἀλεξῆλιον ὁ κᾶποσ μοι ζεματεῖ

καὶ γὰρ ποσῶς κᾶπερ ἀνοικθῆ μοι παρέχει **σινιάδα** ἡγουν εὐρῆκον μεθ' ἀπτης κακοῦν ἐμβελλάδα. Ἐνδριβῆς γὰρ καὶ γηραλέα γενομένη ἔχ τὴν πολλὴν πολυκαίριαν ἢ κεκαυμένη ἐν πολλαῖς ἀμαρτίας περιπεσοῦσα πολλὰς δ' ἐμβόρας φαγοῦσα καὶ τετρατημένη ἀχρηστον μὸμβιλον οὔσα τὸ ὅποιον ὑπαγαίνω νὰ τὴν ἀπορρίψασθαι ἐν τῷ καρρὶ **τῶν σκοπιδίων.**
Ὁ Ἄγκαθάγγελος

Ἡ ἐκλεκτὴ τῆς καρδίας του κ. Ἐλπεινῆ. Ἀπαραίτητον νὰ σημειωθῆ ὅτι εἰς τὸ προ-τότυπον εἶνε πολὺ ὠραιότερα.

Τοῦ Βλάμη τὰ καρώματα
ΓΑΡΓΑΛΙΕΜΑΙ, ΣΟΥ ΛΕΩ...

Πετᾶξου μὴ στιγμῆς νὰ σέξης μανικουρὸν στὰ νύχια κί ἔλα νὰ με ξύσης στὴν πλατῆ γιὰτὶ μοῦ φαίνεσαι πῶς με τρώῃ γιὰ κείνο ποῦ βγῆκε ἀπ' τὴν Παράδεισος—σακουλεύεσαι; Ρέ, σουγγοφα, ρέ Μανιῶ ἀλειτούργητη, πῶς εἶσαι τὸ φρένο τῆς καρδιάς μου καὶ οὐ τὸ πιστεψες καὶ τώρα πᾶς νὰ μοῦ βάλῃς στὸπ στὸ νῆμα τοῦ βίος μου καὶ στὸ ρέγμα τῆς ζωῆς μου. Ἐ ρε Παντακράτορα, ποῦ βροῖσκεσαι ψηλά καὶ βλέπεις χαμηλῶ, τί κάθεσαι καὶ δὲ μοῦ στέρνεις τὴ ρομφαία τ' ἀρχαγγέλου σου νὰν τῆς κάρ-γάρω εἶα στριφτὸ διαμπερὲς καὶ νὰ γένω ἐγὼ ἀρχάγγελος τῆς!... Ἄκου ρέ μυστήρια! νῶρθη νὰ μοῦ σφιρῶξῃ ἔχτε ὁ Βάγγος τῆς Μαγδαλῶς πῶς ἀντιλήπτηκε περιπάτο τῆ χαμοῦρα μου στὴν ὁδὸς Ποντρεμμενάδικα με μαστοῦνᾶνι στὸ χερί! Σάμπως δὲν ἤξερε τί ἔλεγε ὁ Χριστὸς ποῦεπε μόνου οἱ ἄντροι νὰ βαστᾶνε μαστοῦνι γιὰ νὰ δέχουνη τῆς γυναῖκα!... Γιατὶ, ρέ ἱμ-τασιὸν νεόπλουτη, νὰ μοῦ τὸ σκάσης τέτοιου παραμυθι; Τί σοφταῖζα, ρέ ξεπεσμένη πογ-κανοτῶ, καὶ θέλεις νὰ με κᾶνῃς ρεζιλῆ στὴν κειωνία καὶ νὰ μὴν ἔχω μούτρο νὰ βγῶ στὸ παζάρι; Μῆστητὶ μοῦ Κύριε, μπανίστε ρέ βλάμηδες, ἢ Μανιῶ τοῦ μαστρο-Γιάκουμου καὶ γκῶμενα τοῦ ἰποφανόμενου, νὰ κατανήση σουφρατζετᾶ τῆς νέας μοδὸς καὶ νὰ βγῆ στὸ δρόμο με μαστοῦνᾶνι... Τί νὰν τῆς κᾶνῃς ὕστερις; Νὰν τῆς φᾶς τὸ λαρῶγγι, δὲ λερῶσης τὰ χερία σου, νὰν τῆς κλαδέψῃς τὴ μύτη/δὲ ποῖεση, νὰν τῆ δικῶσης συνωμοσία κατὰ τοῦ καθεστώτου σαχλαμάρα!... Ἐ ρε εὔαι, καλὰ ἔλεγα πάντοτε ἐγὼ πῶς ἄνευ μερυντάχι μέχρι ἂ μᾶν ἡμαρτο δὲ διορθῶ-νεστε.

Ἄς εἶνε δὲ σοῦ τὸ συχωρέσω γιὰ πρῶτῃ βολά, ρέ Μανιῶ κατὰφτυσθῆ, δὲ σοῦ τὸ πῶ τὸ σεγνωμην. Τὸ νοῦ σου ὅμως νὰ μὴ μοῦ φτιάξῃς ἄλλο-τες κανένα τέτοιου παρα-τράγοδο, γιὰτὶ γαργα-λιέμαι σοῦ λέω—γιὰ νὰ ξέξης.

Ὁ Βλάμη

ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ

Ὅπως φεγγάρι δλόγιμο, πρὶν νὰ χαράξῃ ἀκόμα ποῦ στὶς πλαγιὰς κάποιων βουνῶν ὄλιμμενο ἀλα-φρογῆρνει οὐν νὰ ζητᾶ ξεκούραση ὕστερ' ἀπὸ τὸ δρόμο ποῦ διάβηκε μονάχου του ἐκεῖ στὰ οὐράνια ὑψη, ἔτσι κί ἐγὼ, ἀγάπη μου, θέλω στὴν ἀγκαλιά σου ὅταν κατάκοπος γυρνῶ ἀπ' τῆς ζωῆς τὸ δρόμο νὰ γέρω, ν' ἀναπαύωμαι καὶ νὰ ξεχνῶ σιμά σου τὰ βάσανα καὶ τοὺς καθῶμούς ποῖν' ἢ ζωὴ γεμάτη.
Μέτωπον Μ. Ἀσίας **Κίμων Ἀρθῶς**
Ὁ ἄ τόμος τῆς «Σφίρας» χαρτόδετος, πω-λεῖται εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἀντὶ δραχμῶν 12.